

Примас Василий дълго премята броеницата си от едри аметисти, за-
гледан в трепкащото пламъче на кандилото, което гореше пред лика на
Спасителя. Въздъхна два пъти. Дълбоко. Тежко. Поглади своята дълга,
бяла, със синкавосребристи отенъци брада, помълча още малко и най-сет
не каза твърдо:

— Не. Не съм съгласен.

Иоан Асен потръпна, сведе клепачи, прехапа устни.

Той познаваше добре стареца и веднага разбра, че това е оконча-
телното му и непоколебимо решение. Все пак той каза:

— Ще ти оставя време да размислиш, светиня ти. Не прибързвай да
отказваш.

— Веднъж преломих вярата си, когато Иваница ме пом~~и~~ли, за благо-
то на държавата. Два пъти да се отмятам — не мога. Още повече, когато
не виждам ~~голяма~~ полза от това за нашата ~~държавна~~ църква.

— Но моите ръце сега са развързани — настоя Асен. — Аз съм сво-
боден вече от задълженията си към папата. Проверих, проучих и се
убедих, че Григорий Девести е осуетил договора ми с латините. Тъкмо
сега имам мълчотии с клира в новоосвободените земи. Гръцките духовни-
ци отказват да се опдчиняват и дирят връзки с Никея. Това е опасно
за държавата. Това раздвоение трябва да се премахне. Както сме единни
в държавната власт, тъй трябва да бъдем единни и в църковната. Изпрау-
тих писма на бароните, в които ги уведомих, че скъсвам всякакви при-
ятелски отношения с държавата им. Сега ще пратя писма до всичките си
митрополити, в които ще им обявя, че вече не са под пряката власт на
папата и, че отхвърлям унията на Рим.

Василий дигна ръка. Малките му очи заблещукаха.

— Не. Асене, това ти няма да направиш...

— Ще го направя... Прости, че ти противореча, светиня ти. И не
само това, ала ще изпратя веднага послания до Герман Втори, за да